

El hombre tranquilo.

Sebastià Sansó Vanrell

Admirant *Million Dollar Baby*, me n'adon del joc entre fortalesa i fragilitat que representa la boxa. Ja sé que no és una reflexió complexa, ni molt elaborada, però em du a pensar més enllà, fins a percebre dins aquest esport, l'única resposta —mínimament decent— que fins ara ha pogut donar el cinema, a la incògnita i les esperances plantejades pels seguidors del gènere esportiu, entre els quals existeix amb certa parsimònia.

I és que estam deixats de la mà de Déu, hem de ser sincers. El material no es ven perquè no és res de l'altre món. Sempre ha anat escàs d'idees i ni tan sols el recurs d'incloure-hi professionals (com Pelé a *Victory*, 1981), tampoc ha acabat d'anar bé per la seva salut, encara que qui dirigís s'anomenàs John

Huston (¿qui el degué enganar d'aquella manera...?)

I això que els guions ja estan mig fets abans de començar. Tenim uns actors emocionals, l'espectació d'un públic, entregat a un rellotge en el compte enrere que podem aturar quan vulguem, per introduir-hi *flashbacks*, escenes paral·leles o tot allò que entri pel sedàs cinèfil. Tenim dos equips enfrontats, els dolents —a poder ser de negre—, i un heroi que desfarà la sorpresa i aprofitarà la boxa per reivindicar totes les seves penúries socials, davant un món que no l'entén. Però és que la incomprensió sembla ser mútua, i que la maledicció és un cercle viciós mal de rompre.

Però com tota regla que es valori ha de tenir una excepció. I aquí és on entra Clint per recordar-me-la a les totes. Ara que ja ens té acostumats a les seves obres, de cada cop més inspirades, m'a-

caba d'enfonsar definitivament el tros d'esperança (tampoc excessiu) que Oliver Stone m'havia deixat un diumenge qualsevol, a la butaca d'un cinema.

Amb els seus alts i baixos, la boxa ha tornat a ressorgir amb força, per menjar-se uns quants Oscars més, que engrixin una panxa no sempre poblada d'abdominals.

I malgrat tot el que es pugui pensar de les meves línies precedents, no tenc cap mania persecutòria per la boxa, ni prop fer-s'hi! Encara avui m'admira la facilitat nocturna que tenc per pitjar el botó del comandament i restar una hora davant l'Eurosport, mirant com un armeni i un eslovè, lluiten per no sé quin títol europeu..., pegant quatre cops a l'aire quan la cosa es posa interessant. I tot això davant la mirada de sorpresa de tot aquell que tingui per devora en aquells moments...

Somebody up there likes me.

Per tant, he de dir que jo també som pecador i que m'agrada.

Jo no vaig créixer amb Frazier, ni amb Ali ni amb Foreman. Ni tan sols he seguit bé Tyson. Sempre he estat un aficionat de ficció. De fet, ni tan sols he assistit mai a un combat en directe. Es veu que de petit, i supòs que per error, vaig veure *Toro Salvatge*, de Martin Scorsese. Aquell Jake LaMotta, aquell nas inflat entre les rues de perdedor que, passades per un filtre de mala llet, admi-

nistraven el camí difícil de la redempció. Cames ràpides, músculs de contenció, aguantant. Campana, sang i aigua. Estesa final de l'articulació i ja podies veure com la suor i la sang feien companyia al protector dental, volant a contrallum, en un blanc i negre tan espectacular com les teclades d'un piano de jazz a Harlem.

Tal volta sempre ha estat un esport lligat al somni i al cop americà. Superació personal, empena des del no res fins a l'àtic de l'èxit. I la caiguda lliure. Inevitable.

Precisament aquest *crochet* de dreta final, separa els bons combats dels dolents. No hi pujada sense baixada al purgatori del cop final sobre la lona, irònicament quasi sempre blana.

Però és que també en vaig aprendre, d'en Rocky. Una mala escola?. Per molts potser sí, i si ens dedicam (ha de sobrar molt el temps) a veure les altres parts de l'epopeia pugilística de Balboa, sabrem que tot és amplament millorable, i que és millor no tocar massa les coses —ni els nassos—. Què voleu que us digui, a mi no em va semblar tan dolenta; i encara avui li trobo aspectes interessants, no en Sylvester (per cert, el porter titular a *Evasión o Victoria*), però sí en el seu propi guió, amb punts de ràbia i poques concessions pulcres. El final ja és una altra cosa i l'Oscar a la millor pel·lícula, excessiu. Però la vida és així, com la boxa, no saps mai per on et vindrà el cop de gràcia.

Doncs resulta que amb Eastwood he tornat a sentir aquella sensació Scorsese: la de la senzillesa i la càmera lenta. Els cops són cops, tècnica i no coreografia. Perquè l'essència ha de ser simple, i un cop l'aconsegueixes, la resta es deixa a la voluntat del joc de peus i la corba descrita pel *crochet*. Res més. Ni menys.

I aquí ve la idea d'ajuntar i separar la vida i el cinema, la boxa i la realitat. Hi ha distints calaixos per a tot un seguit de pel·lícules de guants vermells.

En un, hi trobaríem el dels homes turmentats pels seus actes o condició social i amb la boxa com a reinserció (o final) d'aquest malestar: seria el cas de *The Quiet Man* (John Ford, 1952), *The Boxer* (Jim Sheridan, 1997) o fins i tot *Rocco e i suoi fratelli* (Luchino Visconti, 1960).

En un altre, hi cabrien els combats trucats de *Snake Eyes* (Brian dePalma, 1998) o *The harder they fall* (Mark Robson, 1956).

El de les biografies: com *Ali* (Michael Mann, 2001), *The Hurricane* (Norman Jewison, 1999), *Raging bull* (Martin Scorsese, 1980) o *Somebody up there likes me* (Robert Wise, 1956).

I fins i tot, dins el gènere del documental: *When we where kings* (Leon Gast, 1996) o *Cravan vs. Cravan* (Isaki Lacuesta, 2002).

D'això, en parlarem un poc millor el mes que ve. 🍷